

na je večja od lomanikove, žal pa je opuščena in stano-
vi že razpadajo.

Pot proti Klemenči jami gre ponovno levo in preči nekaj izrazitih grap, ki se spuščajo s Krofičke. Nekaj minut pred kočo sem zaslišal neznan živalski glas. Radovedno sem se skrtil za debelo bukvo in počakal nekaj minut. Ko sem že skoraj obupal in nadaljeval pot, je le nekaj korakov od mene pritekla mlada lisica. Ni me opazila, čeprav bi jo skoraj lahko spotaknil; nikoli še nisem videl lisice tako od blizu. Narava zna nagraditi tiste, ki jo ljubijo, in jim v pravem trenutku razkriva svoje drobne skrivnosti!

SOSEDE TRIGLAVA

V bližnji okolici naše najvišje gore je precej zanimivih vrhov, ki se jih »enkratni« planinci (geslo: na Triglav pa res lahko vsakdo pride!) na daleč izogibajo. Moj tokratni cilj je bil Staničev dom in gore okoli njega.

Noč v Krmi so popestrili živahni polhi, ki so imeli na podstrešju Kovinarske koče pravo veselico. Še v mraku sem se odpravil na pot in po enodnevnem ovinku (priznam, da sem si po petih letih tudi sam zaželel od blizu videti Aljažev stolp) le prišel do Staničevega doma. Deževno popoldne je skoraj odplavilo moje načrte, nekaj upanja pa so obudile zvezdice, ki so se skromno pokazale na nočnem nebu.

Gosta jutranja megla me ni ravno razveselila, a zaupanje v orientacijski čut je bilo preveliko in toplo oblečen sem se le odpravil na Rjavino. Videl res nisem kaj dosti, vendar se moram včasih zadovoljiti tudi s slabšimi razmerami. Slabi dve uri sem potreboval do vrha, na katerem bi lahko z nožem rezal meglo in nič drugega. Zato mi je kasneje topel čaj v koči res dobro del, a volje za ponoven spopad z meglo na Cmiru ni bilo. Zato sem se prepustil spominom na veliko čredo kozorogov, ki sem jih pred leti opazoval tik pod vrhom

Cmira. Prav nič boječi niso bili, zato sem se lahko mirno sprehodil skozi čredo. Nekaj samcev se je dvignilo in grozeče zapiskalo, kar pa me ni zmedlo, čeprav je bil prepad nad Vrati le nekaj metrov stran. Kasneje sem zvedel, da je to nekako hišna čreda Staničevega doma, ki s svojo domačnostjo preseneti veliko planincev.

Naslednje jutro sem se spustil v Kot, spotoma pa sem se namenil še na Spodnjo Vrbanovo špico. Po kratkem ogrevanju sem prišel do odcepa poti, kjer sem našel zarjavelo tablo, ki vzpon na vrh odsvetuje. Poskusiti ni greh, zato sem se vseeno odločil za vzpon. Varovala na poti so res v slabem stanju, saj nobena jeklenica ni (več) čvrsto pritrjena, svoje pa so naredile tudi mokre skale. Sicer zarjavelemu opozorilu bi pač moral verjeti ... – Menim, da bi lahko na opuščeni poteh markacisti pobrali neuporabna varovala, saj sicer ta še leta propadajo na gori. Le koliko ostankov jeklenic je po naših gorah – saj menda markacistom po napornih akcijah obnavljanja poti, za katere jim gre tudi moja zahvala, ne zmanjka dan za pospravljanje! Propadlim jeklenicam se na grebenu pridružijo še razmajani klini, tako da sem bil na vrhu kar zamišljen nad vrnitvijo v dolino. Zelo pazljiv sem bil pri sestopu v dolino, saj se je poleg vsega pod mano pojavila še skupina Ljubljancanov, ki so se namenili celo na prečenje Vrbanovih špic. Če bi bil sam vodnik, tam gor ne bi hotel peljati skupine, saj je vse skupaj le preveč »razsuto«.

Na razcepu poti sem si nato privoščil daljši odmor, med katerim sem premislil prehojeno pot. V tem tisočletju me Vrbanova špica skoraj gotovo ne bo več videla...

Priznati pa moram, da sem se med spustom v Kot nekajkrat pošteno spotaknil. Pogled nazaj na Rjavino in še posebej na markantno Spodnjo Vrbanovo špico je bil preveč vabljiv, tako da sem globoko v srcu le začutil ponos in veselje nad tem, da sem se povzpela na gori, ki omejujeta to strmo dolino.

Prekrasna si, gora

ALEŠ TACER

*Segaš
ponosna
v modrino neba;
v globinah
je zemeljskih
tvoje sidrišče
in v nedrhi –
živali,
ljudi zatočišče.*

*Prekrasna si,
gora,
ti, biser sveta;
poleti,
pozimi
v objemu snega.*

odmevi

Turska gora je gnojna rana GRS

Ko se kdo odloči neko zadevo ocenjevati in poziva na red, se mora zavedati, da sme ob izhodiščnem pogoju, t.j. dobronamernosti, snovati na obstoječih gradivih in resničnih dejstvih.

Poglejmo, kaj g. **Marjan Salberger** očita!

Na več mestih zasledimo, da ni prebral gradivi »Analiza nesreče v Turški gori« in »Informacija o reševalni vaji na Okrešlju in o vzrokih tragične nesreče petih gorskih reševalcev«.

Če bi to naredil, bi ugotovil:

– Da je gradivo pripravljalo mnogo

odličnih gorskih reševalcev z večdesetletnimi izkušnjami pri helikopterskem in klasičnem reševanju, v šolanju ter izobraževanju, pilotov in inštruktorjev, ter da so po kritični razpravi z dopolnili gradivo sprejeli in ga potrdili tudi načelniki slovenskih postaj GRS.

– Pri pripravi teh gradiv so sodelovali tudi inštruktorji z licenco, ki jim jo je potrdil tudi Marjan Salberger (ali ob nenehnm delu v GRS ti naenkrat nečesa več ne znajo?) in člana GRS iz postaje, ki ji je imenovani dolga leta načeloval.

– V teh dveh gradivih, ki sta dostopni tudi na vseh postajah GRS, bi lahko sledil silno težkemu delu delovne skupine, kaj vse so pri svojem delu upoštevali, kakšna vprašanja so si zastavljali in nanje poskušali najti odgovore, na večino